

Виконання іншої функції державного управління інноваційною діяльністю – фінансування інновацій полягає у забезпеченні належного та на відповідному рівні надходженні коштів для здійснення практичної реалізації інновацій. Органи державної влади, здійснюючи практичну реалізацію цієї функції, використовують методи як імперативного, так і диспозитивного методів впливу. Застосування імперативного методу полягає в тому, що будь-який орган державного управління покликаний здійснювати раціональне використання коштів державного бюджету цільового призначення, а відповідно має право використовувати заходи впливу з метою контролю за цільовим використанням коштів. З другої сторони, фінансування інноваційної діяльності з боку органів державного управління повинно відбуватись на економічно обґрунтованих засадах, суть яких повинна зводитись до фінансування за рахунок коштів державного бюджету проектів, які мають стратегічне значення для держави, проектів, які визначені пріоритетними для державного розвитку. Одним із прикладів застосування диспозитивного методу державного управління інноваційною діяльністю, зокрема методу реалізації функції фінансування інновацій є Постанова Кабінету Міністрів України від 29 січня 2002 р. N 101 "Про затвердження Порядку конкурсного відбору інвестиційних проектів, що реалізуються за рахунок кредитів комерційних банків з частковим відшкодуванням відсоткових ставок". В зазначеній постанові, зокрема, передбачається порядок визначення процедури конкурсного відбору інвестиційних проектів, що реалізуються за рахунок кредитів комерційних банків з частковим відшкодуванням відсоткових ставок за рахунок коштів державного бюджету. Відшкодування відсоткових ставок провадиться за рахунок коштів державного бюджету за кредитами, що залучаються підприємствами для реалізації інвестиційних проектів на конкурсних засадах, у межах бюджетних програм, передбачених законом про державний бюджет на відповідний рік, та з урахуванням пріоритетів, визначених згідно з Програмою дій Кабінету Міністрів України, Державною програмою соціально-економічного розвитку на відповідний рік, іншими нормативно-правовими актами України.

Інший напрямок застосування методів державного управління інноваційною діяльністю – прийняття актів державного управління. В процесі підготовки до прийняття актів державного управління використовуються поряд з імперативним також і методи економічні, диспозитивні. Потреба у застосуванні таких методів полягає в тому, що для прийняття акту державного управління в сфері інноваційної діяльності необхідне здійснення великої аналітичної роботи, яку ефективно виконати лише шляхом застосування диспозитивного методу неможливо. Вказані акти несуть обов'язковий характер для інших органів державного управління, проте в ході прийняття таких актів орган державного управління інноваційною діяльністю повинен не лише враховувати специфіку інноваційної діяльності, але й специфіку компетенції органів державного управління, діяльність яких підлягає координації.

¹ Так, слід звернути увагу на роботи Ю.М.Козлова (Административное право. М.: Юр. лит., 1968; Управление народным хозяйством СССР. Сущность, функции, методы. Ч.1. – М.: Из-во МГУ, 1969); А.Е.Лулева (Теоретические проблемы государственного управления, М. – 1974; Формы и методы управленческой деятельности органов советского государства. Административное право. – М., 1977); С.Ф.Кечекьяна (Правоотношения в социалистическом обществе. – Из-во АН СССР, 1958), С.А.Маеевского (Об организационно-правовых формах государственного руководства техническим прогрессом в промышленности // Советское государство и право. – 1963. – №2); В.Г.Афанасьева (Научное управление обществом (опыт системного исследования). – М.: Политиздат, 1968); В.Б.Аверьянова (Апарат государственного управления: содержание деятельности и организационные структуры. – К., 1990); Организация государственного управления (структурно-функциональный аспект). – К., 1985); М.В.Онищук (Методы государственного управления внедрением научно-технических достижений. – К., 1990); В.В.Цветкова (Державне управління: основні фактори ефективності (політико-правовий аспект). – Харків, 1997); Г.В.Атаманчука (Теория государственного управления. – М., 1997).

² Реформування державного управління в Україні: проблеми і перспективи [Колектив авторів. Науковий керівник Цветков В.В.] – К.: Оріяни, 1998. – С. 20

М. Степовий,
курсант Національної академії внутрішніх справ
України, м. Київ

ПРАВО НА НЕДОТОРКАНІСТЬ ЛЮДИНИ ТА ГРОМАДЯНИНА І ДІЯЛЬНІСТЬ ОРГАНІВ ВНУТРІШНІХ СПРАВ ПО ЙОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЮ

Сьогодні розвинуті країни світу ставлять перед собою мету максимального забезпечення умов для здійснення прав і свобод людини, її життя, здоров'я, честі і гідності. Дійсність вибрала в себе ідеї гуманізму, пріоритети загальнолюдських цінностей. Все це знаходить своє відображення у сучасних державах найбільш розвинутих країн - правових, демократичних, соціально-орієнтованих.

Забезпечення особистих прав і свобод, їх захист і ефективна реалізація - одне із головних завдань демократії.

В системі особистих конституційних прав і свобод людини і громадянина важливе місце належить суб'єктивним правам на недоторканість особи, житла і охорону їх особистого та сімейного життя, які являються невід'ємними елементами їх особистої свободи. Вони тісно між собою пов'язані, що дає змогу їх дослідити разом, виділивши з інших конституційних прав і свобод.

На наш погляд, особиста недоторканість - це суб'єктивне право людини і громадянина, яке гарантує їх свободу від протиправних посягань на життя, здоров'я, індивідуальну безпеку з боку кого б то не було, в тому числі воно не допускає незаконних і безпідставних дій посадових осіб державних органів і громадських організацій при виконанні ними своїх обов'язків, і яке надає можливість відновлення порушеного права.

В зміст права на особисту недоторканість доцільно включити такі елементи:

а) право на свободу людини і громадянина від протиправних посягань на їх життя, здоров'я, індивідуальну свободу і безпеку;

б) право на свободу від незаконних і безпідставних позбавлень волі, затримань, арештів, приводів в кримінально-процесуальному та адміністративному порядку;

в) право на свободу від незаконних і безпідставних особистих обшуків, освідчень, мір фізичного примусу, примусових мір медичного та виховного характеру в кримінально-процесуальному та в адміністративному порядку;

г) відновлення порушеного права шляхом відшкодування нанесеної моральної, матеріальної та фізичної шкоди.[1,25]

Суб'єктивні права на особисту недоторканість, недоторканість її житла і сімейного і особистого життя людини в Україні об'єднуються одним загальним терміном "недоторканість", що дає можливість розглядати в єдності і взаємозв'язку.

Під забезпеченням органами внутрішніх справ суб'єктивних прав недоторканості особистості, житла громадян і охорони їх особистого життя потрібно розуміти створення сприятливих умов для здійснення названих прав, запобігання їх порушення з боку кого б то не було, а також відшкодування втрат, що сталися в разі порушення прав громадян [2,22].

Забезпечуючи право на недоторканість, повинні діяти положення, згідно з якими:

а) ОВС покликані забезпечувати конституційне право на недоторканість житла громадян України;

б) компетенція і межі діяльності ОВС при правомірному обмеженні суб'єктивного права на недоторканість житла встановлені в Конституції України та в поточному законодавстві України.

ОВС України покликані забезпечувати і таке суб'єктивне право громадян, як охорона їх особистого життя (ст.31,32 Конституції України). Відносини, що виникають в сфері особистого життя громадян, регулюються в основному нормами моралі. Але деякі із цих відносин потребують і правового регулювання, так як це відповідає інтересам і окремих громадян, і суспільства в цілому.

Проаналізувавши, можна констатувати, що свобода особистості, особиста свобода та індивідуальна співвідносяться між собою як єдине і особливе. В нашому суспільстві свобода особистості знаходить своє закріплення в основних правах, свободах і обов'язках громадян України. По мірі виконання програми соціально-економічного і культурного розвитку суспільства, забезпечується розширення прав і свобод громадян, в тому числі і таких суб'єктивних прав, як недоторканість особи, її житла та охорона особистого життя громадян України.

Можна виділити ряд напрямлень діяльності ОВС, де деякі сторони особистого життя громадян пов'язані з їх діяльністю.

До них слід віднести діяльність міліції при провадженні:

а) дізнання і попереднього слідства;

б) по справам про адміністративні правопорушення;

в) по скаргам і заявам громадян;

г) по сімейно-побутовим конфліктам між громадянами. [3,7].

Межі компетенції та межі діяльності ОВС по охороні особистого життя у вищезазначених напрямках, завданнях полягають в тому, щоб попереджувати і запобігати втручанням працівників ОВС в особисте життя громадян там, де це у вигляді виключення не оговорено законодавством, запобігти розголошенню працівниками міліції відомостей про особисте життя громадян, якщо вони стали їм відомі у зв'язку з службовою діяльністю, прийняти міри для поновлення та відшкодування порушеного права на охорону особистого життя громадян [4,32].

Підводячи підсумки, можна зробити такі висновки.

1. Діяльність ОВС України по забезпеченню конституційних прав громадян України багатогранна.

2. Громадянські права людини і громадянина, які проаналізовані в даній роботі, в своїй сукупності пов'язані з тою соціальною сферою, де найбільше всього проявляється свобода особистих поглядів людини, її автономія, де для громадян більше всього є можливість проявити тільки свої особисті таланти, свій хист, виразити свої особисті інтереси.

3. При здійсненні ОВС своєї функції по забезпеченню реалізації прав і свобод людини та громадянина особливо важливо, з однієї сторони, у відповідності з моральними і правовими вимогами, ефективно охороняти особисті права громадян від чийогось посягання на них, а з другого боку - в процесі основної діяльності не переступати дозволених правом меж, не вмішуватися туди, де це спеціально не оговорено в законі, в особисте життя громадян.

4. Громадяни України мають право вимагати від ОВС максимальної-ефективної роботи, законності, цілеспрямованості і справедливості кожного діяння органів міліції, їх співробітників, особливої уваги з їх боку, коли мова йде про обмеження навіть на законних підставах, тих чи інших прав громадян, в тому числі і тих, які розглядаються в даній роботі.

5. В діяльності ОВС не повинно бути місця зловживанням правом, порушенням дисципліни і порядку у всіх сферах нашого життя, що особливо актуально сьогодні, тому, що одна із важливих умов забезпечення швидкого соціально-економічного розвитку нашої держави і суспільства є зміцнення законності і правопорядку, побудова і функціонування правової держави і громадянського суспільства в Україні.

Література

1. Рабінович П.М. *Права людини та їх правове забезпечення // Основи загальної теорії права і держави / Навчальний посібник для юрид. вузів і фак.- К., 1992. – 100с.*
2. Ростовщиков И.В. *Обеспечение прав и свобод личности в СССР: Вопросы теории. – Саратов: Изд-во Сарат. ун-та, 1988. – 117с.*
3. Михайлов П.М. *Личные конституционные права и свободы советских граждан: деятельность милиции в сфере их реализации: Автореф. дисс.....канд. юр. наук: 12.00.02/ КВШ. – К., 1990. – 20с.*
4. Красавчикова Л.О. *Личная жизнь граждан под охраной закона. – М.: Юрид. лит., 1983. – 160с.*

І. Сторожук,

викладач кафедри конституційного
адміністративного та фінансового права
Хмельницького інституту регіонального
управління та права

ПРИНЦИПИ РЕГІОНАЛЬНОГО УПРАВЛІННЯ

Аналіз принципів регіонального управління в суспільстві важливий перш за все для наукової теорії, бо дає можливість достатньо точно визначити найбільш суттєві характеристики змісту та природи регіонального управління, розкрити його закономірності. Рівень пізнання теорії принципів відображає глибину проникнення наукової думки в реальну управлінську практику, в закони її розвитку і тим самим визначає наші можливості по володінню механізмом їх діяльності, а також використання в нинішніх умовах.

Принципи регіонального управління, як правило, пов'язані з протиріччями, бо стосуються діяльності двох різних за юридичною природою органів влади (місцевих державних адміністрацій та органів місцевого самоврядування).

Принципи регіонального управління – це основні засади, вихідні ідеї і положення, що визначають будову регіонального управління, а також формують основу організації механізму взаємодії органів місцевого самоврядування і органів виконавчої влади на місцях.

В багатьох країнах світу принципи регіонального управління існують не тільки на рівні науково-теоретичних постулатів, але й закріплюються у правових актах, що регулюють питання організації і функціонування регіонального управління.

Та зарубіжний досвід знає приклади коли принципи регіонального управління не відображаються в законодавстві, тим більше законодавство не містить їх тлумачення. Є думки, відповідно до яких це хоча й важлива, але суто наукова сфера, що не потребує законодавчого закріплення.